

'Nobody can go back and start a new beginning, but anyone can start today and make a new ending'- Maria Robinson.

Vandaag reed ik langs station Haarlem om een bezoekje te brengen bij reizigers die net zijn thuis gekomen. De thuisgekomen reizigers verzuchten: 'wat is het hier grijs'. De overgang van weken lang vertoeven in een zonnig en zomers klimaat valt hun zwaar. Op de terugreis lees ik opnieuw de tekst van Godfried Bomans: 'men gaat op reis om thuis te komen'. De tekst staat bij het station geschreven op een grijze muur. Dat valt me vandaag ineens op.

Mijn levensverhaal bevat zwarte bladzijden. Lang heb ik mij geïdentificeerd met dat zwarte, waar woorden bij passen als lotgenoot en slachtoffer. Zowel Edith Eger als Victor Frankl benadrukken, uit eigen ervaring, dat je in alles een keus hebt. Een keus binnen je omstandigheden, een keus hoe je tegen je levensverhaal aankijkt.

Al mijmerend op de terugreis naar huis realiseer ik me dat die zwarte bladzijden mijn grootste leermeesters zijn geweest. Het woord dankbaarheid komt boven drijven als ik naar binnen luister wat me lichaam me vertelt. Hoe zwart is dan nog zwart als die levenservaringen me geleid hebben tot verbinding met een onuitputtelijke bron van vrede en vreugde?

Als mens verlangen we naar kleur. Kleur die, vanuit de donkerte van de aarde, geboren wordt in de lente.

Zo wordt een grijze dag met een indrukwekkende tekst op een grijze muur toch ineens heel kleurrijk.

